

Bilag 8.

Oversættelse.

Landsretssagfører Hermod Lannungs indlæg den 27. november 1968 i det særlige politiske udvalg vedrørende beretningen fra generalkommissæren for FNs hjælpeorganisation for Palæstina-flygtninge i Det nære Østen (UNRWA).

Allerførst vil jeg gerne på den danske delegations vegne tilslutte mig de tidligere talere, som har hyldet UNRWAs generalkommissær og hans stab. Den foreliggende beretning om deres virksomhed i tiden 1. juli 1967- 30. juni 1968 giver et yderst levende billede af de enorme vanskeligheder, de har været stillet overfor i det forgangne år.

At sige, at vi påskønner deres indsats og deres opfindsomhed, ville være en underdrivelse. De har fortjent vor beundring og taknemlighed.

Den danske delegation vil, når det bliver aktuelt, støtte en resolution, hvorved UNRWAs mandat fornyes for et passende og rimeligt tidsrum, og vi har til hensigt under den kommende bidragskonference at give tilsagn — under forbehold af folketingets samtykke — om et øget bidrag til organisationens virksomhed.

Vi gør dette i håb om, at det altovervejende flertal af medlemsregeringerne vil reagere tilsvarende på generalsekretærens indtrængende opfordring til at yde rigelige bidrag.

Lad ingen af os glemme generalsekretærens alvorlige advarsel om, at hvis vi undlader at dække UNRWAs behov, vil det kunne få næsten katastrofale følger for organisationens virksomhed.

Palæstina-flygtningespørgsmålet har beklageligvis beskæftiget os i alt for mange år. — Trods alle vore anstrengelser er repatriering eller erstatningsydelse til flygtningene ikke blevet gennemført, og der er heller ikke sket væsentlige fremskridt med hensyn til flygtnings reintegrering eller nybosættelse.

Den danske regerings stilling til disse problemer er velkendt.

Jeg skal derfor begrænse mig til at sige, at jeg håber — eller skulle jeg snarere sige, at jeg føler mig overbevist om — at der langt om længe vil blive fundet en løsning inden for rammerne af Sikkerhedsrådets res. 242.

I denne forbindelse vil jeg gerne uforbeholdent tilslutte mig den opfordring, generalsekretæren den 11. november 1968 i dette udvalg rettede til alle regeringer om at samarbejde med ambassadør Jarring og yde al mulig bistand med henblik på at opnå en retfærdig løsning også af dette spørgsmål.

Som følge af fjendtlighederne i juni sidste år er Palæstina-flygtningeproblemet imidlertid ikke længere det samme. Det har antaget helt andre dimensioner, og vi ville forsømme vor pligt, hvis vi ikke tilkendegav her og nu — så kort om muligt — hvorledes dette problem, i dets nye omfang, efter vor opfattelse bør gribes an.

Såvel i generalkommissærens beretning som i generalsekretærens tale og i adskillige delegeredes indlæg har udvalget fået en redegørelse for den forfærdende menneskelige elendighed, som de mere end 250.000 personer, der flygtede efter fjendtlighederne i juni sidste år, vil blive udsat for i den kommende vinter, hvis de ikke får mulighed for at forlade deres nuværende opholdssted i Østjordan og tilladelse til at vende tilbage til deres hjem eller lejre på den anden side af Jordandalen.

Vi hilser med glæde den israelske regerings erklæring om, at den agter at intensivere og fremskynde bestræbelserne for at udvide familieforeningsprogrammet og at tage sig af de alvorligste tilfælde blandt de flygtninge, som krydsede Jordanflodens østbred under kamphandlerne i 1967. Vi har også med interesse hørt om de yderligere